

134. ՄՈՐԸ ԼՈՒՋԻՆ

Խոխան խոնրդը-մոնրդն պեներ ա իլնլ կյուղընալիս: Մարն ըսելիս ա իլնլ.—Բա՛լա, էլ պեր: Խոխան էլլա յար կյուղանում-պոնրոնմ, մարը միշտ թա՛ էլլա պեր: Խոխան քանի մեծանում ար, մընծ-մընծ պեներ ար կյուղանում պոնրոնմ: Մարը ուրխանում ար, խուխեն էլլա ասում, թա՛ պեր:

Ախրը վերլը խոխան վեր չսած-փսած տղամարթ ա տընում, ըսկսում ա կով, ծի կյուղանալը: Մին օր էլ տրան փոնում ըն, վրեր տանեն կախ տան: Հենց վրեր քյանդիրն օզում ըն քցին պոկը, տղան ասում ա.—Սըրտումըս մին մուրաղ կա, թողեք տընդ տամ, նոր ինձ հինչ օզում ըթ, ըրեք: Հըրցնում ըն, թա հի՛նչ ըս օզում, տղան ասում ա.—Օզում ըմ իմոր վերլին գոնոնմը տընանամ...

Մարը պոնրոնմ ըն, վրեր օզում ա թա տղեն մուտանա կուլավն ինգյնի, տղան մորը թա՛ լոնդիտ տոն կալ, լոնդիտ պալիմ... Մարը լոնդին վրեր տոն ա օնում, տղան լոնդվան հունց կծում ա, վրեր մարը օշը տանում ա, վրեր ինգյնմ-մընոնում:

Տղան ասում ա.—Հինչ վրեր ըրալ ա, լոխ էս լոնդին ա ըրալ: